

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΟΥΣΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

Στο φετινό «Διεθνές Μουσικό Φεστιβάλ» που έγινε τον περασμένο Ιούνιο στην παλιά μεσαιωνική πόλη της Ουάλλιας, Llangoellen, ή "Ελληνική σημαία ανάμεσα στις σημαίες 22 κρατών που έλαβαν μέρος σ' αυτό το Φεστιβάλ. Κι ή τιμή αυτή φέρεται στ' ότι ή πατρίδα μας, άν και δεν είχε παρουσιάσει εκεί ούτε χορωδία ούτε κανένα ορχήστρα, αντιπροσωπεύθηκε έκεί από τον έξοιρετο συνθέτη και μουσικόλογο κ. Σόλων Μιχαηλίδη, Κύπριο, που άσπασε από τιμητική πρόσκληση της οργανωτικής επιτροπής του Φεστιβάλ αυτού, έλαβε μέρος σαν μέλος της έξαιμιουξής ελληνοφώνου επιτροπής, που έκρινε τις χορωδίες και τούς ορχήστρες που διαγωνίστηκαν εκεί. Μιά επίσης ξεχωριστή τιμητική διάκριση, που έγινε στον κ. Μιχαηλίδη είναι, τó ότι τó ένα από τά δυό υποχρεωτικά κομμάτια, που όριστηκαν για τó διαγωνισμό τού πιά-

νου, ήταν ή σύνθεση του "Η Λύρα της Σαπφούς".

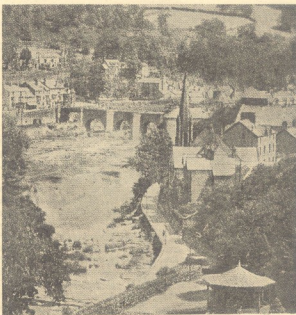
Ο κ. Μιχαηλίδης είχε τήν καλοσύνη να γράψει, ειδικά για τή "Μουσική Κίνηση", τή λεπτομερή και τόσο ένδιαφέρουσα περιγραφή τού Φεστιβάλ αυτού, που δημοσιεύουμε.

"Από τις 14 ως τις 19 Ιουνίου έγινε στην πόλη Llangoellen της Β. Ουάλλιας τó «Διεθνές Μουσικό Φεστιβάλ». Στην Ουάλλια τó λένε «Eisteddfod» ("Αϊστοτέβωδ"), που σημαίνει συγκέντρωση—διαγωνισμός τέχνης, και έχει τήν άρχή του στις έτήσιες εθνικές συγκεντρώσεις των περιφερών βάρδων, που χρονολογούνται από πολύ παλιά χρόνια. Τó πρώτο «eisteddfod» όποστηρίχεται πως έγινε στον 7ο αϊ—ώνα· οι Ιστορικές όμως πηγές δείχνουν, πως από τις άρχές τού 12ου αϊώνα γίνονταν τακτικά οι διάφορες πόλεις, της Ουάλλιας τέτια φεστιβάλ. Οι περιφημότεροι βάρδοι (λαϊκοί τραγουδιστές, ποιητές και συνθέτες) της έποχής συγκεντρώνονταν σ' αυτά για να διαγωνιστούν στην τέχνη τού τραγουδιού, της ποίησης και της οργανικής μουσικής. Η παράδοση έξαικολούθει να ζει ώς σήμερα, και τó «Εθνικό φεστιβάλ» αποτελεί τó κύριο χαρακτηριστικό τής μουσικής ζωής στην Ουάλλια. Κάθε σχεδόν πόλη, μικρή ή μεγάλη, έχει τή χορωδία της, και πολλές άπ' αυτές τις χορωδίες είναι περίφημες για τις έπιτυχίες τους στους χρονιάτικους έθνικούς διαγωνισμούς.

Η πόλη Llangoellen, όπó τήν έμπνευσμένη καθοδήγηση ενός ξεχωριστού μουσικού, τού κ. Gwynn Williams, καθιέρωσε από τά τέλη τού τελευταίου πολέμου τó

«Διεθνές Μουσικό Φεστιβάλ», όπου τó πνεύμα τού παλιού έθνικού «αϊστοτέβωδ» έπικρατείται οι διεθνής πλαίσιο. Τó φετινό ήταν τó τρίτο, κι έσημείωσε έξαιρετική έπιτυχία με συμμετοχή 80 χορωδιών από 21 χώρες, καθώς και εκατοντάδων άλλων εκτελεστών. Η Ιστορική αυτή πόλη, που κατάρθωσε να συγκεντρώσει και να φιλοξενήσει τόσες χιλιάδες εκτελεστών και έπισκεπτών, είναι μια μικρή χαριτωμένη πόλη, στεφανωμένη με μαγευτικές φυσικές όμορφες. Ανάμεσα σ' αυτές ξεχωρίζει τó γραφικό ποτάμι Dee, που σαν άσημέια άρτητρια, κυλά μέσα άπ' τήν καρδιά της. Πανηγυρικά στολισμένη, από τήν μια άκρη ώς τήν άλλη, υποδεχόταν χαρούμενα τούς ξένους της. Είκοσιδυό σημαίες κυμάτιαν προς τμή τών χωρών που συμμετείχαν και μαζί μ' αυτές ή "Ελληνική", που όφώθηκε προς τμήν τού "Ελληνος Κριτού"· μια χειρονομία, που ήταν για τόν όποφαινόμενο πολύ τιμητική και β.θεαία συγκινητική.

Οι Ουάλλοι είναι ένας λαός έξαιρετικά φιλόενος και άνοικτόκαρδος· ή μικρή πόλη, που μέμ φιλοξενούσε, κατάρθωσε να περιποιηθεί έξη χιλιάδες ξένους επί μια έβδομάδα, παρέχοντάς τους δωρεάν στέγη και τροφή μέ τόν πιο υπογειαιωτικό τρόπο. Άλλά, πάνω άπ' όλ τ, ή αγάπη του, τó πάθος του για τή μουσική—ιδιαίτερα τó χορωδιακό τραγούδι (!)—κάνουν β.θεαία έντό-

ΜΙΑ ΓΡΑΦΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΛΑΝΓΚΟΕΛΛΕΝ

πωση στον ξένο. Είκοσι χιλιάδες περίπου κάθε μέρα από τήν πόλη και τις γύρω περιοχές, με πρόχειρες προμήθειες τροφής, παρακολουθούσαν με άφοβωση, πλη τήν ήμέρα και τó βράδυ, τούς διαγωνισμούς και τις νυκτερινές συναυλίες. Μ' άληθινό πνεύμα διεθνούς άδελφούσνης χαιρετούσαν τις ξένες χορωδίες και τις νίκες τους, με μεγαλύτερο ένθουσιασμό από τις δικές τους, και ήταν καθαυτό γοητευμένοι όταν μια χώρα,

(1) Είναι γνωστό ότι ένα από τά πιο σημαντικά στοιχεία, που έχουμε για τó πρώτο ήμισυ στην πολυμενία, σχετίζεται με Ιβόστρο με τήν Ουάλλια και τούς Κέλτες: Ο Gaidwal de Barri έγραψε από 1188 μ. χ. πως οι Ουάλλοι κατά συναυλίες τους δεν τραγουδούσε εν ταυτοσημία, έπως οι κάτοικοι των άλλων χωρών, αλλά οι πολλά διαφορετικά μέτρα. Έτσι, σε μια όμοια τραγουδιστή, που πολύ συχνά συναντάται εναντί στην Ουάλλια, όκός τόσα διαφορετικά μέρη και φωνές όσοι είναι οι τραγουδιστές...

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΟΥΣΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ

που ως τη στιγμή δεν είχε επιτυχία, σημειώνει μία νίκη.

Ένα βραβείο γνώρισμα του Φεστιβάλ αυτό είναι, ότι οι εκτελεστές έπρεπε να είναι ερασιτέχνες, εκτός από τους μαέστρους των χορωδιών. Ένα άλλο σημείο, που έκανε εντύπωση, ήταν ότι πολλοί μαέστροι ήταν γυναίκες, όχι μονάχα στις γυναικείες χορωδίες αλλά και στις μικτές. Η έκθεση των χορωδιών γινόταν μπροστά στο κοινό, που παρακολουθούσε και... βαθμολογούσε μαζί με την Κριτική Έπιτροπή. Στις περιπτώσεις solo τραγουδιού και οργανικής μουσικής, γινόταν πρώτα προκριματικός διαγωνισμός, και οι τρεις καλύτεροι έπαιζαν κατόπι μπροστά στο κοινό, για την τελική κατάταξη. Αμέσως σχεδόν μετά από ένα διαγωνισμό, ή έξιμελής διεθνής κριτική επιτροπή έβγαζε την απόφαση, που ανακοίνωνε εντός από τους Κριτές, αφού ανέλυε από σκηνής τα έργα και έκανε τις σχετικές παρατηρήσεις για την κάθε έκθεση, διδάσκοντας έτσι και το κοινό πώς να παρακολουθεί και να κρίνει καλύτερα.

Η πρώτη μέρα αφιερώθηκε στη λαϊκή μουσική, με διαγωνισμό σε solo τραγουδι, έκθεση σε λαϊκά όργανα, χορωδία (με δυο έναρμονισμένα λαϊκά τραγούδια της χώρας της χορωδίας) και χορό (χορευτικές ομάδες). Τα δυο τελευταία συγκεντρώσαν μεγάλα ενδιαφέρον. Στο πρώτο, απ' αυτά τα δυο, η Νορβηγική χορωδία των φοιτητών του Όσλο, πήρε το πρώτο βραβείο, με δεύτερη μία Ουαλλική. Στο χορό ο Ίσπανικός ομάδα, με τα πολύχρωμα κοστούμια τους, έσάρωσαν κυριολεκτικά τους αντιπάλους των, με τη θαυμαστή ευστροφία, τη χάρη και το μπριό τους, κερδίζοντας τις τέσσερες πρώτες θέσεις.

Με τη δεύτερη μέρα άρχισε το κύριο μέρος της γιορτής με διαγωνισμούς: βιολιού, βαρυτόνου, σοπράνο και χορωδιών. Στο διαγωνισμό βιολιού (με υποχρεωτικό τη Σονάτα στη Λα μείζ, του Χαίντελ) τα δυο πρώτα πήραν Βιεννέζες βιολιστρίτσες. Στο τραγούδι, Αυστριακό πάλι πήραν τα πρώτα βραβεία. Το ενδιαφέρον όμως του κοινού συγκεντρώσαν στο διαγωνισμό γυναικείων χορωδιών. Κάθε χορωδία όφειλε να εκτελέσει δυο έργα υποχρεωτικά για όλους (το «Sanctus» από τη Λειτουργία του σύγχρονου Γάλλου συνθέτη André Caplet, και ένα απόσπασμα από το όρατοριο «Ιούδας Μακκαβαίος» του Χαίντελ) και επιπρόσθετα ένα τρίτο της έκλογής των, με άλλα συνθέτη της χώρας της χορωδίας που διαγωνιζόταν. Πρώτο βραβείο: διεθνές τρόπαιο και 75 λίρες, β' βραβ. 35 λίρ., γ' 20 λίρ. Έλαβαν μέρος ο' αυτόν 18 γυναικείες χορωδίες και το επίπεδο της έκθεσης ήταν πολύ ψηλό. Το πρώτο βραβείο κέρδισε η Ίσπανική χορωδία **Maitia** του Άγ. Σεβαστιανού, με μάστορο μία ψηλή, έμβλητική καλλιτέχιστα 65-70 χρονών. Θαυμάστος τόνος, τέλεια ισορρο-

πία των φωνών, λεπτότατη έρμηνεία των έργων. Το δεύτερο πήρε μία Ουαλλική, και το τρίτο μία Νορβηγική χορωδία, πολύ αξιόλογα συγκροτήματα και τα δυο.

Ακολούθησε, κατόπι, διαγωνισμός χορωδιών νέων ηλικίας 15 ως 21 χρονών. Τον τελευταίο καιρό, παρατηρείται ο' όλη τη Δ. Ερώρητη μία σημαντική προσπάθεια για τη μουσική μόρφωση των νέων, κυρίως άμισθος μετά την άφοροτή τους από τις διάφορες σχολές Μέσης Παιδείας, και ο διαγωνισμός αυτός είναι άρκετα ένδεικτικός. Μιά από τις χορωδίες, που έλαβαν μέρος, ήρθε από τη Λουιζιάνα των Ήνωμένων Πολιτειών, κάνοντας άεστορικώς πέντε χιλιάδες μίλια. Το πρώτο βραβείο πήρε η Σκωτική χορωδία νέων «Ορφείας», που τραγούδησε με ελάνθαστη σιγουριά, ακρίβεια και μουσική κατανόηση. Το δεύτερο πήρε Άγγλική, και το τρίτο Ουαλλική χορωδία.

ΤΟ ΤΡΟΠΑΙΟ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
Πάνω ο' αυτό αναγράφεται το μυσό:
«Ευλογημένος είναι ο κόσμος που τραγουδά».

Η τρίτη μέρα περιείχε πάλι διαγωνισμούς solo τραγουδιού (τενόρου, μπάσου, κοντράλτο), με νικητές Αυστριακούς, όπως και την πρώτη μέρα. Επίσης διαγωνισμό πιάνου (με υποχρεωτικά έργα: το Ίντερμέτζο, έργ. 117 β του Μπράμς και τη «Λύρα της Σαπφώ» του Σόλωνος Μιχαηλίδη) όπου αναδείχτηκαν διάφοροι έξαιρέτοι εκτελεστές. Το πρώτο βραβείο πήρε η Δνίδα Στάνταλ απ' τη Νορβηγία, το δεύτερο και τρίτο Βιεννέζοι πιανίστες. Το κεντρικό όμως ενδιαφέρον συγκεντρώσαν ο διαγωνισμός μικτών χορωδιών, που ήταν κι ο σπουδαιότερος του Φεστιβάλ (Α' βραβείο: διεθνές τρόπαιο και 120 λίρες, Β' 50 λίρ. και Γ' 25 λίρ.). Ο διαγωνισμός αυτός ήταν μία σωστή μάχη ανάμεσα ο' όκτώ χώρες: Αυστρία, Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Ίσπανία, Ίταλία, Ουαλλία και Σουηδία. Το πρώτο υποχρεωτικό έργο ήταν ένα έξοχο μωτέτο του μεγάλου Παλεστρίνα («Super Flumina Babylonis»), που έδωσε την εκκαρία ο' όρισμένες χορωδίες να επιδείξουν έξαιρετη τέχνη στην απόδοση της πλούσιας πολυφωνικής ύψης του. Το δεύτερο έργο ήταν το Ουαλλικό συνθέτη Vincent Thomas («Before dawn»—«Πριν απ' την αύγη»). Η Ακαδημαϊκή χορωδία της Στοκχόλμης παρουσίασε το πληρέστερο σύνολο, κι απέδωσε τα έργα με αξιοθαύμαστη έκφραση και δύναμη, κερδίζοντας έτσι το πρώτο βραβείο. Τη δεύτερη θέση πήρε η έξαιρετη Ίταλική χορωδία της Βενόνας, και την τρίτη μία χορωδία κάμερας απ' τη Ίσπανία.

Η τέταρτη και τελευταία ημέρα των διαγωνισμών, είχε διπλό ενδιαφέρον: από τη μία παιδικές χορωδίες, κι από την άλλη ανδρικές. 14 παιδικές χορωδίες, 700 παιδάκια (κάτω των 16 χρονών), με αξιόπαινη προσπάθεια και μουσική κατανόηση διαγωνίστηκαν για τη νίκη. Ωρισμένες απ' αυτές, παρουσίασαν θαυμαστή τονική ακρίβεια και ελλυγισία στους χρωματισμούς. Ίδιος ή

«ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ»

